

свещеници, които ще служатъ по български. За да покаже примѣръ, Неофитъ отворилъ въ Търново и въ Свищовъ (1814 г.) български училища и събралъ българскитѣ юноши на учение. Понеже нѣмало на български езикъ книги, той написалъ учебници и ги далъ на ученицитѣ да ги преписватъ и учатъ по тѣхъ¹⁾.

Гръцкитѣ владици наклеветили Неофита, че билъ бунтовникъ. Нѣколко тѣхни пазачи го хванали и го закарали въ Цариградъ. Българитѣ еснафи се свикали, подали молба до турското правителство и то го освободило. Като видѣлъ, че чорбаджиитѣ се страхуватъ, Неофитъ отишълъ въ Цариградъ при еснафитѣ, отворилъ въ една стая българска църква и тамъ изповѣдалъ работнитѣ българи, служилъ имъ по български и ги причастявалъ. Фанариотитѣ се разярили отъ гнѣвъ, та една нощъ хванали Неофита, оковали го въ вериги и съ корабъ го откарали на заточение въ Св. Гора. Еснафитѣ въ Цариградъ съ нѣкои българи първенци настояли предъ властѣта и гърцитѣ били принудени да го пуснатъ да се завърне пакъ въ Цариградъ. Въ това време (1838 г.) въ Търново умрѣлъ гръцкиятъ владика. Неофитъ поискалъ отъ патриарха него да назначатъ за владика, защото е достоенъ за такъвъ, защото е българинъ и населението е българско, а не гръцко. Цариградскиятъ гръцки патриархъ си помислилъ, че ако назначи Неофита за владика въ Търново, той ще изгони всички гръцки учители и свещеници и ще изхвърли гръцкитѣ книги изъ цѣла Северна България. Затова назначилъ пакъ гръкъ за

¹⁾ Неофитъ написалъ свещена история, катехизисъ, букуваръ, земеописание и др.